

Vroeger, toen *Erophila verna* gewoonlijk tot het geslacht *Draba* gerekend werd, wees men in de eerste plaats op het niet-ingesneden zijn der bloemkroonbladen van *Draba muralis*, maar het lijkt me toe, dat ook zonder dit kenmerk *Draba muralis* met één oogopslag van de vroegeling te onderscheiden is.

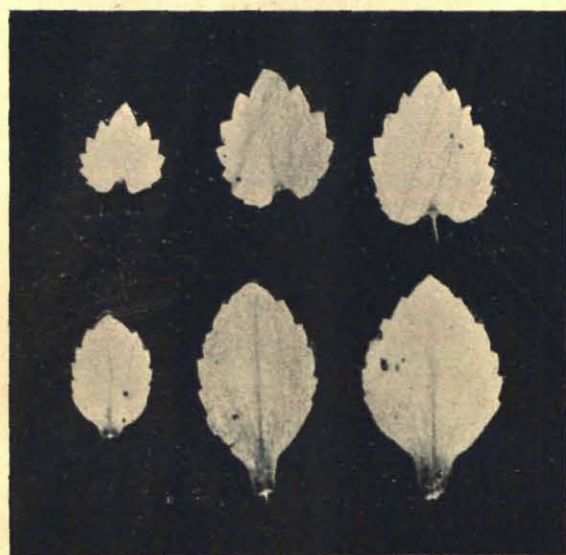
En onwillekeurig vraag ik me nu af: wat is het hongerbloempje, op blz. 557 afgebeeld, dan wel voor 'n ding? Het lijkt heelemaal niet op mijn Venlo'sche exemplaren: de wortel-

bladeren zijn anders, de stengelbladeren zijn héél anders, de bloem lijkt me, voor *Draba muralis*, enorm groot. Uit de verte is 't al heel moeilijk een oordeel uit te spreken, maar, waar 't bekend is, dat onze gewone voorjaars-vroegeling eigenlijk een verzameling is van een paar honderd »kleine« soorten, die dan door mutatie van een stamsoort ontstaan kunnen zijn, kon één der volgende veronderstellingen misschien wel juist zijn:

a. de hongerbloempjes uit de duinen behoreen niet tot *Draba muralis*, maar zijn een, tot nog toe onbekende mutatie van *Erophila*;

b. de hongerbloempjes uit de duinen behoreen wel tot *Draba*, maar niet tot *Draba muralis* (er zijn vele *Draba*-soorten bekend; de meesten trouwens overblijvende bergplanten);

c. de hongerbloempjes uit de duinen behoreen wel tot *Draba muralis*, maar

Stengelbladeren van *Draba muralis*.

dan tot een tot nog toe onbeschreven variëteit;

d. (heel aarzelend en met bescheidenheid gezegd!) Kunnen die hongerbloempjes misschien ontstaan zijn door kruising van *Erophila verna* en *Stenophragma thalianum*, de zandraket? 't Figuurtje op blz. 557 doet daaraan onwillekeurig denken.

Mocht een der lezeressen of lezers van *D. L. N.* soms belang stellen in een »echte« *Draba muralis*, dan ben ik (op bescheiden schaal) gaarne geneigd, studiemateriaal te verschaffen.

Venlo, Villapark 2.

Dr. A. J. M. GARJEANNE.

EEN NIEUWE SALAMANDER.

IN het tweede deel van »De Levende Natuur« van 1898, dus nu net vijftien jaar geleden, schreef ik ter gelegenheid van de eerste vondst in ons land van den Alpensalamander (bij Breda) aan het eind van een opstel over onze Watersalamanders. »Wie goed uitkijkt heeft ook nog kans, ofschoon een kleine, nog een vierde Salamander voor ons land te ontdekken, die ook even over de grenzen voorkomt, maar zeldzaam. Dat is de *Molge palmata*, het diertje lijkt het meest op onze gewone kleine Salamander, *Molge vulgaris*. Maar hij is er dadelijk van te onderscheiden, doordien aan weerszijden van het lichaam, een licht gekleurde hoog-opliggende lijst loopt, zoo ongeveer als bij sommige kikkersoorten.

EEN NIEUWE SALAMANDER.

63

Bovendien zijn (in tegenstelling met de Alpensalamander en de Groote salamander) de teenen van de achterpooten voorzien van groote, volkomen zwemvliezen; en in tegenstelling met de gewone kleine is de rugkam van het mannetje niet gegolfd of uitgetand, maar gaaf zooals bij de Alpen- of Berg-Salamander, dus ook eerder een lijst dan een kam te noemen. Zijn kleur en grootte komen echter weer meer overeen met de kleine Salamander (namelijk met die van het wijfje).

Ter verduidelijking en om de zoekende natuurvrienden op weg te helpen, teekende ik toen het lijfgedeelte om en bij de achterpooten (wat voor de determinatie het gewichtigste is) er bij. Ik laat het hier nog eens volgen met het bijschrift; daar de meeste der tegenwoordige lezers het opstel van '98 wel niet bij de hand zullen hebben.

„Ge ziet hier een zelfde deel van het lichaam van beide Salamanders (de gewone en de mogelijk in ons land aanwezige soort) vlak boven elkaar, en naast elk deel het eindje van den staart, die er bij behoort. Al was er geen ander duidelijk kenmerk dan nog zou het puntje van den staart (vooral bij het mannetje in den paartijd sterk ontwikkeld) het uit kunnen maken, of men met *Molge vulgaris* of met *Molge palmata* (synoniem *paradoxa*) te doen heeft. Want bij de laatste loopt de staart uit in een draad, om zoo te zeggen. Die draad kan van twee tot tien m.M. lang zijn.

De Duitschers noemen het dier daarom *Faden-molch* om de zijlijsten ook wel *Leisten-molch*. Een Nederlandschen naam zullen wij wel bedenken, als we hem gevonden hebben.”

Die naam is al gevonden en het dier eveneens. Jos. Cremers, rector te Raath-Bingelrade in Limburg, zond mij bericht, dat hem vier *Vinpoot-Salamanders* gebracht waren, gevangen in een poeltje op de Brunsummerheide bij Heerlen; in welk poeltje het bij onderzoek er van bleek te wemelen. Op mijn verzoek zond de vriendelijke heer Cremers, de voorzitter van het jonge en bloeiende Limburgsch Genootschap, voor Nat. Historie mij dadelijk een paartje; waarvoor ik hem hier nog eens hartelijk dank zeg.

Wel moet de Vinpootsalamander al eens eerder in ons land gevonden zijn: bij Nijmegen, want in Artis bevindt zich een exemplaar op spiritus, uit de collectie van Professor Max Weber. Maar de vondst in Brunsum, waar de diertjes in groot aantal voorkomen, is er niet minder belangwekkend om, daar deze bewijst, dat de nieuwe Salamander er nog is en er kans bestaat den Vinpoot ook nog op andere plekjes aan te treffen.

E. HEIMANS.

